

Η-Π, 1878. 457

IB 6911

B1 3127

Ο ΔΙΑΚΟΝΑΡΗΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗ

ΠΡΑΞΙΣ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΚΑΘΗΜΕΡΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΘΗΝΑ»

1878.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ ΕΘΝΙΚΗ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ
Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 52.09.0002

Ο ΔΙΑΚΟΝΑΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΝ

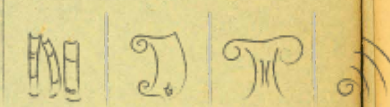
ΑΔΗΑΝΗ
ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΥ
ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΑΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΝ

ΚΕΡΕΥΡΑ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΘΗΝΑΙ

1876

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ο ΔΙΑΚΟΝΑΡΗΣ

Τὸ δημοτικώτατον τοῦτο ποιημάτιον, ὅπερ δικαίως θεωρεῖται ὡς ἠθικὴ εἰκὼν τῆς ψυχῆς τοῦ Ποιητοῦ, ἐδημοσιεύθη κατὰ πρῶτον ἐν Κερκύρᾳ τὸν Ἰούλιον 1873, διὰ τῆς ἐφημερίδος «*Εὐθύνης*» τοιαύτην δὲ ἐπροξένησε γενικὴν ἐντύπωσιν, ὥστε ζῆ ἀνεξάλειπτον καὶ εἰς τὰ χεῖλη τῶν μικρῶν παιδίων. Μολονότι δὲ πλείσται ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἔγιναν ἀναδημοσιεύσεις καὶ εἰς ἐφημερίδας καὶ εἰς φυλλάδια καὶ εἰς ἡμερολόγια, κατήγησεν οὐχ ἥττον σπαριώτατον καὶ δυσεῦρετον, ὥστε παρταχόμεν ζητεῖται.

Ἰκανοποιούντες διὰ τῆς νείας ταύτης ἐκδόσεως τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ φιλομούσου ἑλληνικοῦ κοινοῦ, σπεύδομεν τὰ γωστοποιήσωμεν ὅτι τὸ κείμενον μετὰ προσοχῆς ἐδιορθώσαμεν κατὰ τὴν πρῶτην αὐτοῦ ἔκδοσιν, ἀποσκορακίσαντες τὰς ἀνορθογραφίας καὶ τὰς ἀλλοιώσεις δι' ὧν παρεμορφώθη εἰς ἄλλας τινὰς ἐκδόσεις, καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀττικὸν τοῦ κυρίου Μαυρομάτου Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1876.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ
Ἀρσένιος Κάου.

Ο ΔΙΑΚΟΝΑΡΗΣ.

Λυπηρό, νὰ ἰδῆς ἐμπρός σου
Ἐνα γέροντ' ἀσπρομάλλη
Νὰ ζητήῃ τὸν ὀβολό σου,
Καί, μὲ ξέσκεπο κεφάλι,
Νὰ σοῦ λέγῃ ποῦ πεινᾷ!

Πόσοι, πόσοι, ποῦ ἠμποροῦνε
Νὰ τοῦ δώσουνε βοήθεια,
Μ' ἓνα φέῦγα τοῦ ἀπαντοῦνε!
Κι' ὁ φτωχὸς τὰ μαῦρα στήθια
Κρυφοδέρνει, καὶ σιωπᾷ.

Ποῖος ἐδῶθε τὸν πειράζει,
Ποῖος ἐκεῖθε τὸν βαριέται·
Κι' ὁ φτωχὸς, π' ἀναστενάζει
Ἦτροπιασμένος, καταριέται
Τὴν πολὺπαθη ζωή.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἄλλ' ὁ πλούσιος δὲν εἰξέρει
Τῇ ἄντροπῇ, π' ἀκολουθαίει
Τὸ τρεμάμενο τὸ χέρι
Τοῦ καυμένου, ποῦ ζητάει
Μὲς τὸν δρόμο τὸ ψωμί!

ὦ! ποιὸς ξέρει, ὁ πεινασμένος
Μὴν ἐστάθῃ ἔς τὸν καιρὸ του
Ἐάν ἐμᾶς καλοθρεμμένος,
Καὶ μὴν ἐσπερνέ τὸ βίὸ του
Γιὰ τοὺς φίλους μία φορά!

Δυστυχής! μαθαίνει τώρα
Ποῦ ὁ φτωχὸς δὲν ἔχει φίλο·
Καὶ, πολλαῖς φοραῖς τὴν ὥρα,
Τοῦ καλότυχου τὸν σκύλο
Νὰ ζηλεύῃ καταντᾷ!

Εἰς τὸν δρόμο ποῦ διαβαίνει,
Καὶ ἔς τὴ θύρα ποῦ κτυπάει,
Πάντα κάποια περιμένει
Προσβολή, νὰ τοῦ περνᾷ
Τὴν ταλαίπωρη ψυχή.

Καὶ γυμνός, μὲ καταφρόνια
Λαχταρῶντας εἰς τὸ κρῦο,
Σέρνει τ' ἄχαρα τὰ χρόνια,
Ἐνα βλέποντας σημεῖο
Πάντα ἐμπρός του--τὸ ψωμί!

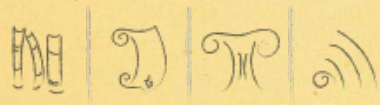
ὦ! χαρά του ἔς ὅποιον ἔχει
Δυὸ ψωμιὰ καὶ δίνει τόνα!
Θέλ' ἢ Δέσποινα τὸν βρέχει
Ἐ τοῦ θανάτου τὸν ἀγῶνα
Μὲ τὸ δάκρυ τοῦ φτωχοῦ.

Τὴν καλύβη καὶ τὸν θρόνο
Πῶς ἢ τύχη πέρνει, δίνει,
Δὲν εἰξέρω· ξέρω μόνο,
Π' ὅποιος κάνει ἐλεημοσύνη
Φίλος εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Καὶ γὰρ, ὡς καὶ ποτε,
ἀναστάντες εἰς τὸ κέντρον
ἕβαν τὴν ἑσπέρην τῆς γῆς,
ἔνα βλάστησεν ἀπὸ τοῦ
ἡνίκά ἐκείνη τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ! ποῦ τὸν ἄνθρωπον ἔβαν
ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῆς ἑσπέρης;
Ὁ! ἡ ἀνάστασις τῆς γῆς
τὸν ἄνθρωπον τῆς γῆς
ἔβαν τὸν ἄνθρωπον τῆς γῆς.

Ἦν καὶ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἄνθρωπον
Ἦν ἡ ἀνάστασις τῆς γῆς,
Ἦν ἡ ἀνάστασις τῆς γῆς,
Ἦν ἡ ἀνάστασις τῆς γῆς,
Ἦν ἡ ἀνάστασις τῆς γῆς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ